

10 e Kamer

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Nr. 1206/02
VAN HET PARKET

**Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister**

Nr. 96238
VAN HET ARREST

9 december 2005

not. 66.14.884/97 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. _____ handelaar, geboren te _____
op _____ en wonende te _____

2. _____, jurist, geboren te _____
op _____ en wonende te _____.

3.Nr. architect, geboren te
op en wonende te

4.Nr _____, gepensioneerde, geboren te _____
op _____ en wonende te _____.

5.Nr. ; gepensioneerde,
geboren te op en wonende te

Beklaagd van:

De eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek:

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2°, 3°, en 4° en 5° lid)

en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, het toestaan of aanvaarden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

door op het terrein, gelegen te _____, ten kadaster
gekend onder _____, in eigendom
toebehorende aan _____, voorheen aan
_____, een deel van een opslagplaats te
hebben gebouwd in een gebied waar een principieel bouwverbod geldt,
namelijk in een bufferzone :

te _____ in de periode gaande van 17.03.1997 tot en met 24.03.1997.

de feiten sub A thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 146-3°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

met de verzwarende omstandigheid dat de tweede verdachte een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°, 3° en 4° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, het toestaan of aanvaarden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

1. door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A een deel van een opslagplaats te hebben gebouwd in een gebied waar een principieel bouwverbod geldt, nl. in een bufferzone

te op niet te bepalen data in de periode gaande van 25.03.1997 tot
eind september 1997

2. en de sub A en B.1. hierboven omschreven toestand in stand
gehouden te hebben

te in de periode gaande van eind september 1997 tot en met
30.04.2000

De feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de
artikelen 1, 2, 99 § 1- 1°; 146-1° en 3°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van
het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18
mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

met de verzwarende omstandigheid dat de tweede verdachte een persoon
is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt,
verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of
verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als
tussenpersoon optreedt

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 146-3°,
146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie
van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel
99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder
voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand
gehouden, of deze te hebben toegestaan of aanvaard door namelijk zonder
voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een
grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande
vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd,
verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of
onderhoudswerken, in casu

door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1. de sub A en
B.1.
hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben te in
de periode gaande van 01.05.2000 tot 7.2.2001

met de verzwarende omstandigheid, wat de tweede en derde verdachte
betreft, dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren,
vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun
beroep of activiteit (in casu aannemer, respectievelijk architect) onroerende
goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of ver-
huren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen, en/of
opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden
bij de uitoefening van hun beroep.

**Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 10
oktober 2002, 9de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt
beslist:**

Beveelt de opschorting van de uitspraak van veroordeling gedurende een
termijn van vijf jaar voor de feiten A, B1, B2 en C samen in hoofde van
eerste, tweede, derde, vierde en vijfde beklaagde.

Legt bovendien aan iedere beklaagde een vergoeding ¹op van € 25
infolge K.B. 23.12.1993 gewijzigd bij artikel 1 K.B. 11.12.2001.

Veroordeelt de eerste, tweede, derde, vierde en vijfde beklaagde elk tot
één vijfde van een gedeelte de proceskosten, wat de openbare partij betreft
tot op heden in het geheel begroot op € 74,09.

Laat de kosten van de dagvaarding d.d. 12 april 2001, begroot op € 72,85,
ten laste van de Belgische Staat.

Beveelt, voor wat eerste, tweede, derde, vierde en vijfde beklaagde betreft
in solidum, het herstel in de vorige staat binnen één jaar nadat het vonnis
kracht van gewijsde zal hebben, en veroordeelt hen in solidum tot een
dwangsom van € 74,37 per dag vertraging.

Zegt voor recht dat de gemachtigde ambtenaar van ambtswege in de
uitvoering van de werken kan voorzien, indien de plaats niet in de vorige
staat hersteld wordt binnen de hoger bepaalde termijn en dit conform de
bepaling van artikel 153 van het decreet houdende de organisatie van de
ruimtelijke ordening d.d. 18.5.1999.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 22 oktober 2002 door de 1ste, 4de en 5de beklaagde tegen alle
schikkingen.
- 23 oktober 2002 door het Openbaar Ministerie tegen alle
beklaagden.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de eerste, de vierde en de vijfde beklaagde in hun middelen van
verdediging, de vierde en de vijfde beklaagde in persoon aanwezig en allen
bijgestaan door meester advocaat aan de balie te

de tweede en de derde beklaagde in hun middelen van verdediging, de
derde beklaagde in persoon aanwezig en beiden bijgestaan door meester
advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

* * *

1. De hogere beroepen van de eerste, de vierde en de vijfde beklaagde en
van het Openbaar Ministerie tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van
de correctionele rechtbank te Oudenaarde van 10 oktober 2002 werden
tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2.1. Het hof dient na te gaan of het sub B2 en C te last gelegde nog steeds
een misdrijf uitmaakt.

2.2. Bij de behandeling van de zaak ter terechtzitting van dit hof werd
tegenspraak gevoerd omtrent het door het Arbitragehof op 19 januari 2005
gevelde arrest nr.14/2005 waarbij het de woorden " , voorzover ze geen

onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg" in artikel 146 derde lid DORO, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, vernietigt. Dit heeft voor gevolg dat de strafsanctie voor het onder B2 en C te last gelegde instandhouden slechts geldt voor zover de in de telastleggingen A en B1 genoemde handelingen gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

2.3. De handelingen waarop de telastleggingen A en B1 betrekking hebben zijn volgens de planologische voorzieningen van het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgesteld gewestplan

gelegen in een bufferzone, krachtens artikel 146, 4e lid DORO géén ruimtelijk kwetsbaar gebied. Het te last gelegde misdrijf van instandhouden (telastleggingen B2 en C) is *in casu* niet langer strafbaar; de erop betrekking hebbende strafvordering is niet (langer) ontvankelijk.

2.4. Dit is meteen ook zo voor de voor de strafrechter gestelde herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, krachtens artikel 198 DORO van rechtswege verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, met inbegrip van de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, in de mate dat zij is gesteund op het misdrijf omschreven onder de telastleggingen B2 en C.

3. Wat betreft de telastleggingen A en B1 werd de verjaring van de strafvordering regelmatig gestuit door de behandeling van de zaak ter terechtzitting van de eerste rechter van 13 september 2001.

4.1. In zoverre betrekking hebbende op de telastleggingen A en B1 neemt het hof de motieven van de eerste rechter, zoals vermeld onder "1. *Beoordeling van de feiten en van de tenlasteleggingen*", over en maakt deze tot de zijne.

4.2. De eerste, de tweede en de derde beklaagde betwisten overigens terecht de hen te last gelegde feiten niet.

4.3. Als toenmalige eigenaars van de grond hebben de vierde en de vijfde beklaagde het misdrijf aanvaard door hun expliciete toestemming en duidelijke wilsbeschikking.

4.4. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A en B1, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, in hoofde van alle beklaagden naar eis van recht bewezen, alsook de verzwarende omstandigheid dat de tweede beklaagde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt.

5.1. Bij conclusie werd door de raadsman van de eerste beklaagde de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gevraagd. Evenwel zijn er geen redenen om aan deze beklaagde die gunst te verlenen, nu een veroordeling van deze beklaagde tot een geldboete, zoals

te dezen is aangewezen, niet van aard is enige sociale reclasering in het gedrag te brengen of de sociale declassering van deze beklaagde te bewerkstelligen.

5.2. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A en B1, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, ten grondslag liggen zijn in hoofde van de eerste beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd.

5.3. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2 alinea 2 van het Strafwetboek past het hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

5.4. Bij de straftoemeting in hoofde van de eerste beklaagde houdt het hof rekening met de aard en de ernst van het bewezen misdrijf en met de persoonlijkheid van deze beklaagde die geen respect kon opbrengen voor de voorschriften inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw. In een bufferzone heeft hij een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en aldus heeft hij het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen ondergeschikt gemaakt aan zijn eigen persoonlijk belang. In het voordeel van deze beklaagde houdt het hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen. Een effectieve geldboete, zoals hierna bepaald, vormt een passende bestraffing van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de voorschriften ter zake dient te houden.

5.5. Bij het bepalen van de geldboete houdt het hof rekening met het feit dat het misdrijf werd gepleegd na 31 december 1994 doch vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2 tweede lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening nr. 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

5.6. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in artikel 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens de

artikelen 2 en 4 eerste lid van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft immers een eigen aard en is geen straf.

6. Het hof is van oordeel dat er redenen zijn om in te gaan op de door de tweede, de derde, de vierde en de vijfde beklaagde geformuleerde vraag strekkende tot het bekomen van de gunstmaatregel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling en dit voor de duur zoals in het bestreden vonnis bepaald. Deze beklaagden voldoen aan de wettelijke voorwaarden daartoe. De hen te last gelegde feiten, zoals omschreven onder de telastleggingen A en B1, zijn bewezen. Deze beklaagden werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden. De feiten schijnen niet van die aard te zijn dat ze gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf. Deze beklaagden hebben hun instemming betuigd met de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Bovendien zullen de openbare orde en de maatschappij voldoende gevrijwaard worden door de hiernavolgende maatregel en anderzijds zou de toepassing van een sanctie buiten verhouding zijn met de gepleegde feiten en de toekomstmogelijkheden van deze beklaagden overdreven in het gedrang brengen. Deze beslissing staat een latere toepassing van een straf, ingeval van een nieuwe delinquentie, trouwens niet in de weg.

7. De vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, bedraagt thans in toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (B.S. 22 december 2001), dat artikel 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigt, € 25. Deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

8. Op 6 oktober 2004 werd een regularisatievergunning verleend. Door de volgens partijen niet bestreden noch regelmatig ingetrokken beslissing waarbij, bij wijze van regularisatie, een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de werken waarop het stedenbouwmisdrijf betrekking heeft, vervalt noodzakelijk de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur tot herstel van de plaats in de vorige staat. Wel dient het hof krachtens artikel 159 van de Grondwet de wettigheid van deze beslissing te onderzoeken, nu zij het uiteindelijk lot van de herstellenvordering bepaalt. Hierbij dient de beoordelingsvrijheid te worden geëerbiedigd die de overheid binnen de grenzen van de wettigheid heeft. De vergunning werd verleend door de bevoegde instantie, met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij steunt niet op motieven die vreemd zijn aan een goede ruimtelijke ordening. Zij strookt

met de wet. Door de niet onwettig bevonden regularisatievergunning is de herstellvordering, in de mate dat zij is gesteund op het misdrijf omschreven onder de telastleggingen A en B1, vervallen en wordt de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp.

9. Alle kosten werden ondeelbaar veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf, zoals omschreven onder de telastleggingen A en B1.

OP DEZE GRONDEN

HET HOF, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

2, 38, 39, 40, 41, 65 al.1, 66 en 100 van het Strafwetboek, 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,

1, 3, 5, 6, 8, 13 en 14 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993,

28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993,

91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

36 van de Wet van 7 februari 2003,

23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003,

24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en erover beslissende met eenparige stemmen:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen B2 en C, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, niet (langer) ontvankelijk.

Verklaart de herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, met inbegrip van de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, in de mate dat zij is gesteund op de telastleggingen B2 en C, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, niet (langer) ontvankelijk.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de bewezen telastleggingen A en B1, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, samen tot een geldboete van € (400 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) 1.983,15;

zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de eerste beklaagde opgelegde geboete zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Legt de eerste beklaagde de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Verklaart de telastleggingen A en B1, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, in hoofde van de tweede, de derde, de vierde en de vijfde beklaagde bewezen.

Zegt dat aan de tweede, de derde, de vierde en de vijfde beklaagde een proeftijd wordt toegestaan door de uitspraak van de veroordeling met hun instemming op te schorten voor de duur van vijf jaar met ingang van heden, welke opschorting kan worden herroepen ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van ten minste een maand tot gevolg heeft gehad.

Stelt vast dat de herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, in de mate dat zij is gesteund op de telastleggingen A en B1, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, is vervallen en verklaart dienaangaande de vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp.

Veroordeelt de eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde beklaagde hoofdelijk tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op € 74,09 in eerste aanleg en op € 84,27 in hoger beroep.

Veroordeelt de eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde beklaagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:

Afschriften:	5,70
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	40,91

76,61

+ 10 % : 7,66

Totaal :€ 84,27

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **9 december 2005.**

Aanwezig :

kamervoorzitter, bij bevelschrift van de Eerste
Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om meester
advocaat te gezeteld hebbende als plaatsvervangend raadsheer
conform art. 321 Ger. W., op het ogenblik van de uitspraak te vervangen,
deze laatste wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit
arrest waarover hij mee heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

kamervoorzitter,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;

Goedgekeurd doorhaling van $\oslash$ nietige lijn(en) en $\oslash$ nietige woord(en);